

«Δεν μειώνουμε τον ΦΠΑ στα μακαρόνια γιατί οι πλούσιοι τρώνε περισσότερα». Τάδε έφη Κυρανάκης, Βουλευτής Ν.Δ.

Σκίτσο του Δημήτρη Γεωργιάδη

αραδιαστά

Το ακαταδίδωκτο (και) στην εκπαίδευση

Προχθές το συλλαλητήριο φοιτητών και εκπαιδευτικών στην Αθήνα χτυπήθηκε απρόκλητα, με το που οι διαδηλωτές επιχείρησαν να κατεβάσουν το πόδι τους στο οδόστρωμα της Πανεπιστημίου. Πλέον έχει καταστεί κυβερνητικό έθιμο να χτυπιούνται οι κινητοποιήσεις έτσι, με το καλημέρα, χωρίς καν αφορμή. Και τα ΜΑΤ ανταποκρίνονται άριστα στον «προληπτικό» ρόλο τους, χτυπώντας με γκλομπ και ψεκάζοντας με χημικά. Όλα αυτά θεωρούνται, δε, φυσιολογικά: κανείς πολιτικός ή δικαστικός «λειτούργος» δεν απορεί, δεν εξανίσταται, δεν ελέγχει το πώς και το γιατί. Αντίθετα, αντιδρούν ακαριαία όταν κηρυχθεί κάποια απεργία – λόγου χάρη την περασμένη εβδομάδα το Εφετείο Αθηνών ξεπέρασε σε χρόνο μηδέν φόρτους εργασίας και γραφειοκρατικές αγκυλώσεις προκειμένου να κηρύξει παράνομη και καταχρηστική την απεργία που είχαν κηρύξει οι εκπαιδευτικές ομοσπονδίες ΟΛΜΕ, ΔΟΕ και ΟΙΕΛΕ.

Στο μεταξύ οι πρυτανικές αρχές του ΑΠΘ και το Υπουργείο Παιδείας

θεωρούν ότι δεν φέρουν καμία ευθύνη για το γεγονός ότι δευτεροετής φοιτητής της Νομικής Θεσσαλονίκης έπεσε από τον 3ο όροφο και τραυματίστηκε σοβαρά επειδή καθόταν σε περβάζι παραθύρου για να παρακολουθήσει το μάθημά του, αφού στο συνωστισμένο αμφιθέατρο δεν έπεφτε καρφίτσα... Ο μιν πρύτανης κ. Παπαϊωάννου δήλωσε ούτε λίγο ούτε πολύ ότι... αυτά συνέβαιναν και παλιά, ο δε υφυπουργός κ. Κυρίγος διαπίστωσε ότι η έλλειψη αισθουσών είναι χρόνιο πρόβλημα! Λες και είναι δηλαδή και οι δύο τηλεσχολιαστές, κι όχι οι πλέον αρμόδιοι για να επιλύσουν το πρόβλημα. Η δε κυρία Κεραμέως, κατά τα άλλα λαλίστατη, δεν έκρινε σκόπιμο να πει έστω ένα τυπικό «περαστικά» στον τραυματισμένο φοιτητή.

Πάντως οι δηλώσεις των κκ. Παπαϊωάννου και Κυρίγου δείχνουν ότι γνωρίζουν καλά το πρόβλημα, κι ότι δεν έκαναν τίποτα για να το λύσουν. Σε μια άλλη χώρα θα ήταν ίσως πιο προσεκτικοί στο τι δηλώνουν. Εδώ όμως λένε ότι τους κατέβει, και λογαριασμό δεν δίνουν, αφού

κι αυτοί –όπως όλο το ανφάν γκατέ της αποικίας μας– απολαμβάνουν του ακαταδίδωκτου για οτιδήποτε κάνουν και δεν κάνουν...

Προφανώς η ευθύνη τους περιορίζεται στο να παίρνουν τον μισθό τους, να δικαιολογούν τα αδικαιολόγητα και να μεθοδεύουν ακόμη χειρότερες καταστάσεις. Οπότε θα ήταν πολυτέλεια να επισημάνουμε τη μη-ευθύνη τους και για «μικρότερα» προβλήματα, όπως π.χ. το γεγονός ότι τα συγγράμματα των ξενόγλωσσων Τμημάτων των Φιλοσοφικών Σχολών δεν διανέμονται επειδή... είναι ακριβά.

Τι τους μάρανε όλους αυτούς, και μαζί μ' αυτούς και τα ΜΜΕ-παπαγαλάκια; Μα, το αν μπήκε επιτέλους στα πανεπιστήμια η «πανεπιστημιακή» αστυνομία. Βέβαια η αντιπολίτευση διαμαρτύρεται εντόνως. Και την ίδια στιγμή εκλεκτοί εκπρόσωποί της παίρνουν μέρος π.χ. στις «ηλεκτρονικές εκλογές» της Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης, τις οποίες πριν δύο χρόνια κατήγγελλε. Έχουν, φαίνεται, κι αυτοί το... ακαταδίδωκτο.

Ε.Φ

■ εν τέλει

Η τεχνητή νοημοσύνη και η εργασία

■ ΤΟΥ Βύρωνα Λάμπρου

Απαρατήρητη και κυρίως ασχολίαστη πέρασε η είδηση για τον διορισμό της κυρίας Tang Yu ως CEO στην κινεζική εταιρεία Fujian NetDragon Websoft Co. Η εν λόγω κυρία είναι εικονικό «προϊόν» της Τεχνητής Νοημοσύνης.

Η τοποθέτηση ενός ρομπότ (δεν γνωρίζω αν αυτός ο όρος είναι δόκιμος στη συγκεκριμένη περίπτωση) θα βάλει τις βάσεις για «ένα ανοιχτό, διαδραστικό και εξαιρετικά διαφανές μοντέλο διαχείρισης καθώς σταδιακά μετασχηματιζόμαστε σε μια εργασιακή κοινότητα βασισμένη στο Metaverse, κάτι που θα μας επιτρέψει να προσελκύσουμε μια πολύ ευρύτερη βάση ταλέντων παγκοσμίως και μας έφερε σε θέση να πετύχουμε μεγαλύτερους στόχους», όπως δήλωσε ο Δρ. Dejian Liu, πρόεδρος της εταιρείας.

Μια νέα εργασιακή κοινότητα. Αυτός είναι ο στόχος.

Γιατί ένα ρομπότ (που θα βελτιώνεται διαρκώς με νέους αλγόριθμους) δεν κάνει λάθη. Θα κρίνει και θα επιλέγει τους καλύτερους εργαζόμενους με κριτήρια που δεν θα επιδέχονται ενστάσεις και αμφισβητήσεις. Δεν αναγνωρίζει ανθρώπινες ανάγκες, ανθρώπινα λάθη, διακοπές στην εργασία για να πάρει κάποιος λίγες στιγμές ανάσας, πτώσεις στην απόδοση. Γιατί ένα ρομπότ λειτουργεί σε 24ωρη βάση. Μπορεί να παρακολουθεί και να καταγράφει όλες τις κινήσεις όλων των εργαζομένων κάθε στιγμή. Μιας και πρόκειται για εταιρεία παραγωγής games που δουλεύουν μέσω υπολογιστών, αναγνωρίζει την πρόοδο όλων σε πραγματικό χρόνο, όπως προφανώς θα γνωρίζει και το επίπεδο δουλειάς του κάθε υπαλλήλου. Γιατί ένα ρομπότ είναι ο πιο άμεμπτος αξιολογητής. Η αξιολόγηση αποκτά αντικειμενικότητα. Δεν θα μας κρίνει πλέον ένας κομματικά ή ρουσφετολογικά εγκάθετος αλλά η «ίδια η επιστήμη». Οι 6.000 υπάλληλοί της θα επιλέγονται και θα αμείβονται με βάση τις νόρμες που θα θέτουν κάθε φορά οι αλγόριθμοι. Προφανώς η κυρία Tang Yu δεν θα αξιολογεί τους μετόχους της εταιρείας. Αυτοί είναι στο απυρόβλητο. Δεν κινδυνεύει με απόλυση η ίδια, αν τα κέρδη δεν είναι τα ζητούμενα. Το deep learning (αυτοβελτίωση) και το machine learning (αποφασίζει η μηχανή χωρίς την ανθρώπινη βοήθεια) την προστατεύουν. Παρότι πρωτόβγαλτη κατέχει υψηλή θέση. Να ένα άλλο στοιχείο της νεοφιλελεύθερης αντίληψης. Ο ικανός, ο άξιος δεν αντιμετωπίζουν ιεραρχικά εμπόδια και δυσκαμψίες μιας παρελθούσας εποχής. Όπως ακριβώς το μεταπτυχιακό και το διδακτορικό ανοίγουν πόρτες εις βάρος της εμπειρίας.

Βρισκόμαστε ένα βήμα πιο κοντά προς τον πλήρη έλεγχο της πνευματικής εργασίας. Μετά τη διάσπαση της χειρωνακτικής εργασίας σε απλές κινήσεις, επιχειρείται το ίδιο σε εκείνο το δυναμικό που συνέβαλε τα μέγιστα για την κυριαρχία της επιστήμης πάνω στην πρώτη. Κλάδοι, όπως αυτός της εκπαίδευσης (κατά τη διάρκεια της πανδημίας το ρομπότ Άλφα έκανε την τηλεκπαίδευση στο ΠΑΜΑΚ), της ιατρικής, της δικηγορίας βρίσκονται στο επίκεντρο. Μαζί τους και εκατομμύρια θέσεις χειρωνακτικής εργασίας.

Η Μεγάλη Επανεκκίνηση που επιχειρείται από όλες τις άρχουσες τάξεις σε πλανητικό επίπεδο, είναι ένα σχέδιο με τρομακτικές συνέπειες για το 99% του παγκόσμιου πληθυσμού. Το κύριο πρόβλημά τους είναι η διαχείριση και η αντιμετώπιση των αντιδράσεων. Εντάξει, ο καπιταλισμός είναι καπιταλισμός. Αλλά δεν αρκεί αυτό, γιατί αλλάζει, διαμορφώνει συνειδήσεις σε όλα τα επίπεδα, υπάγει την επιστήμη υπό την κυριαρχία του, ελέγχει και χρησιμοποιεί τις κρίσεις για μια νέα έφοδο στο μετά(verse). Έχουν προσχεδιάσει το μέλλον κατά τα μέτρα τους. Το πρόβλημα είναι κατά πόσο γίνεται αντιληπτό από τους εργαζόμενους και τους λαούς και ποια θα μπορούσε να είναι μια διαφορετική προοπτική.